

Робота сниться й дотепер

Доля і мрії, праця і вірна дружба – в житті Владислава Шарова все це сплелось в один вузол, міцно прив'язавши чоловіка до криво-різького рудника «Суха Балка». А Владислав Пантелійович і радий. Каже: «Люблю своє промислове місто, своє підприємство та його людей – моїх соратників, однодумців, вихованців, безмірно поважаю важку шахтарську працю, якій присвятив стільки років».

І його поважають у відповідь. Приводів для того вистачає. Лише один факт: наш герой був головним механіком рудника протягом трьох десятиліть. Це чи не єдиний випадок такого довготривалого перебування на відповідальній

посаді. І дотепер, у свої поважні 85, він не втрачає зв'язок з трудовим колективом та його профспілковою організацією ПМГУ.

На питання ж, як все починалося, згадує: «Після закінчення Дніпропетровського гірничого інституту я отримав направлення на вугільну шахту на Луганщині, де і відбулося моє становлення як спеціаліста. Те, що з фахом не помилився, підтвердило досить швидке кар'єрне зростання – вже за кілька років мене призначили головним механіком шахти. Та надовго я там не затримався. Однокурсники переманили до Кривого Рогу. Переїхав і не пожалкував. До того ж дружина звідси родом».

За 30 років трудової біографії на «Сухій Балці» всіляке траплялося: і досягнення, і невдачі. «Робота сниться мені й дотепер, – зізнається Владислав Пантелійович. – Переважно критичні ситуації, коли рвалися канати, затоплювалися шахти, обривалися скіпи. Пам'ятаю, вночі телефонує диспетчер і доповідає про аварію, то найперше, про що питаєш, це про людей, чи вцілили. Якщо обійшлося без постраждалих, то будь-яку аварію можна ліквідувати, не страшно. Устаткування відновлюється – ріжуться, клепається, вариться. А от людину відновити складно. Тому й переживав за працівників передусім».

Владиславу Шарову довелося гартувати свої майстерність та досвід на різних виробничих ділянках. Будівництво шахти «Ювілейна» проходило за його участі, він слідкував за процесом, вносив корективи, узгоджував правильність зведення промислового об'єкта. Під його дбайливим оком зросло кілька поколінь фахівців. Для багатьох з них він залишається наставником, добрим другом і гідним прикладом.

До числа його послідовників належить і теперішній головний механік рудника «Суха Балка» Сергій Голобокий. Він зазначає: «Низький уклін Владиславу Пантелійовичу за те, що завжди ділився досвідом, допомагав та підтримував у роботі, ніколи не шкодував часу, щоб навчити молодь. Він є видатною людиною, не дарма ж його ім'я занесено до Енциклопедії гірничої механіки! І на підприємстві Шарова дуже поважають, часто згадують. У листопаді ми всі вітали його з ювілеєм».

Сам Владислав Пантелійович свій день народження згадує і з позитивними емоціями, і з сумом. Звісно, порадувала велика кількість привітань і щирих побажань. Але який святковий настрій, коли в країні війна, не всі близькі мають змогу приїхати – онуки в Європі, в Америці, зять боронить державу.

Та наш герой – не з тих, хто здається хандрі. Замість того, щоб сумувати, він запропонував рідним разом придбати автівку для 129 бригади ТРО, де служить його зять. Мовляв: «Оборона країни – це дорогий проєкт, гроші потрібні на техніку, на озброєння. Так вийшло, що за три місяці я трохи назбирав з пенсії й ми разом з дружиною вирішили передати ці кошти на потреби ЗСУ. Бо мрію наступний ювілей зустрічати під мирним небом».

Оксана ДЕМЧЕНКО